

[Ømann]

man ved denne foranstaltning har sikret lønmodtagerne på rimelig måde; det skal jeg vende tilbage til.

Men forhistorien til denne foranstaltning er jo egentlig ganske spændende, ja, hele forløbet er næsten barokt. Først laver man et boligforlig, som indebærer store huslejstigninger. Det har til følge, at pristallet stiger, og dermed kommer der to dyrtidsportioner til udløsning. Så siger man, at det må der ikke, og så skal arbejdsgiverne have et tilskud. Så får de dette tilskud, og det får de ved hjælp af skattepenge, 1.350 mill. kr. Hvem skal betale disse penge? Ja, det skal bl. a. de folk, der fik huslejstigningerne. Jeg synes nok, at hele denne vægtstangsmechanisme er både interessant og barok, og sådan er det vel i det meste af det, der laves af økonomisk politik: man aner ikke, hvor man lander. Men jeg kan også forstå på sammensætningen af disse forligspartier, at hovedformålet ikke har været egentlig at føre en økonomisk politik, der var forsvarlig, men har været at flytte 1 mia kr. om på indkomstfordelingen her i landet, for det er vel i hovedsagen det, der sker, når denne lov efter vedtagelsen folder sig ud.

Men nu må man ikke glemme, at denne lov skal ses i forbindelse med det forslag om ophævelse af avancestoploven, der senere kommer til behandling. Her tillader man, at omkostninger, der er påløbet siden 1. marts 1974, lægges på varepriserne. Så er der jo ikke længere bare nogen som helst formel balance i det hele. Man ved jo, at dette pålæg på priserne overhovedet ikke kan kontrolleres. Hvordan stiller det sig så med det omkostningsdæmpende i hele denne foranstaltning? Ja, i forvejen kunne man have meget lidt tro på det. Men det viser igen, at det, man her tilstræber, ikke er noget, der med rette kan kaldes en indkomstpolitik. Det er en lønpolitik, fordi sorteper i den sidste ende havner hos lønmodtagerne.

Hvordan stiller det sig så med arbejdernes dækning, efter at man har lempet avancestoploven? Der er jo foretaget en udjævning af indkomsterne mellem lønmodtagerne — jeg skal ikke sige, det i alle tilfælde kunne være urimeligt — vedtaget gennem den dyrtidsportionsordning, man har indført, og det vil igen sige, at der er meget store grupper: timelønnede og funktionærer

i det hele taget, der ikke har fået kompensations for den prisstigning, som pristallet er udtryk for. De har kun fået en meget lille dækning, og det kan være meget godt med lønudjævning, men jeg synes, at der til en indkomstpolitik også burde høre en indkomst-udjævning mellem de erhvervsdrivende f. eks., og det har man jo slet ikke tænkt på. I det hele taget vil denne ydelse, hvad omkostningsdæmpning angår, jo nok virke meget ujævnt på de forskellige indkomstgrupper inden for erhvervslivet: nogle steder vil det slet ikke have nogen som helst effekt, og virkningen afhænger jo også i meget høj grad af, hvordan de lønansatte vil reagere på hele dette foretagende.

Men det mest betænkelige ved denne debat synes jeg hidtil har været, at nogen i fuld alvor kan sige, at denne foranstaltning vil virke inflationsdæmpende. Jeg kan ikke se noget som helst inflationsdæmpende i den, og hvis man virkelig ønsker en inflationsdæmpning, hvordan kan man så i en situation som denne overse det, der hedder kapitalgevinster, det, der hedder arbejdsfri indkomster, stigninger på jord og fast ejendom, belåning af jord og fast ejendom, hele skattesnyderiproblematikken? Hvis landet virkelig stander i våde, synes jeg, det var rimeligt at starte her; men ikke et ord om det.

Altså er det, vi står over for, ikke en indkomstpolitik, det er en sædvanlig lønpolitik, og der er grund til at tvivle om, at de mål, som den socialdemokratiske ordfører især gjorde sig umage for at opregne, aldeles ikke vil nås. Nu klemmer man lønmodtagerne, og hvis de, som det er naturligt at forvente, reagerer fornuftigt herpå, er vi yderligere i den situation, at der ikke kan blive tale om nogen omkostningsdæmpning ved denne ellers de tilsluttende foranstaltninger.

Det følger af disse betragtninger, at vi absolut ikke kan stemme for det foreliggende lovforslag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi skal fra kristeligt folkepartis side her gerne indrømme, at vi gerne havde set en anden form for prisdæmpning end den her foreslåede. Vi tror videre, at mangfoldige lønmodtagere nok ville have været villige til også af hensyn til solidariteten med de arbejdsløse at afstå fra den ene dyrtidsporti-